

„Omul are mai multe caractere: unul pe care-l crede el, unul pe care i-l da publicul și cel adevărat.”

- Nicolae Iorga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XII
Numărul 637

6 - 12 septembrie 2023

Astăzi pentru mâine: noile demarcații fluvial-maritime și teritoriale, nu ale României, ci ale „celor mari”...

Cezar Adonis
Mihalache

Acum pare doar o simplă nepotrivire pe denumiri.... Europa vorbește, sec, despre „coridorul Dunării”, iar unchiul Sam, mai pragmatic, îi spune „ruta Dunării”... Doar noi, deși suntem direct interesați de felul în care

cipii” și, mai ales, pe partea „leului” pentru fiecare...

Numai noi nu reacționăm la nimic... Nici la modul în care UE a extins „din pix” coridorul dedicat exporturilor ucrainiene peste al doilea mare port al nostru, decidând punerea la dispoziția exporturilor cerealiere, pe lângă Constanța, și a portului Galați, nici la felul

fără nici un semn de întrebare a utilității pentru noi, la punerea fără nici o limită a infrastructurii noastre la dispoziția Kievului. Deja vorbim de al doilea port al țării pe care Europa și unchiul Sam, pentru că aici principiile lor se suprapun, îl pun la dispoziția Ucrainei... Astăzi... Măine-poimâine vor vedea ele cum vor trasa liniile unor altfel de

încep să se tranșeze problemele geostrategice ale zilei de mâine, de delimitare și poate chiar de „repartizare”, de alocare înspre alte sfere de interese, stăm de o parte. Sigur, sunt doar niște denumiri ce nu coincid, nu se suprapun în discursurile oficiale ale celor mari... Dar nu se potrivesc pentru că fiecare promovează prin ele (nici măcar mascat) propriile interese comerciale, dar și militare... Și nu neapărat cele de „după război”, pentru că niciuna dintre nu va aștepta tratatele de pace pentru a-și lua partea... Pentru a împărți ceva pentru care, în fond, au intrat în acest conflict generat de o operațiune, specială cu adevărat, dar ca reșezare a noilor poli de putere. Și care, spre deosebire de războiul vremelnic al armelor, va conta pentru multe decenii... Poate mai mult decât i-a fost dat Europei să-și trăiască „unitatea”... Pentru că acum este vorba poate doar de o nepotrivire în discursurile celor mari pe unele denumiri (unele mai aproape de ideea de utilitate comercială – dar cu esența tot în așteptările date de eficiența unui război economic, altele trasând direct dorința prăzii imediate de război), dar vor urma răfuielele, și poate nu doar verbal-diplomatice, pe „prin-

pragmatic în care Statele Unite azvârlă în spațiul logistic una dintre cele mai mari provocări la adresa suveranității noastre, vorbind despre „menținerea rutei Dunării în apele teritoriale ale Nato”.

Nu ne irită, așadar, nici afectarea intereselor noastre economice de către UE, nici retrasarea „din pix” a liniilor teritoriale, momentan doar ca spațiu de influență... Nu ne interesează nici măcar faptul că deja s-a trecut într-o altă etapă a conflictului din Ucraina... Războiul economic (regional) cu pretext de apărare și alungare a inamicului... O etapă pe care Kievul a recunoscut-o oficial prin asumarea faptului că a reușit „să mute o linie a frontului în Rusia”... Ceea ce ar fi trebuit să declanșeze o reacție la nivelul ONU, pentru revizuirea și reconfigurarea sprijinului pe care țările (a ceea ce se voia un soi de „antantă a cerealelor”) ar mai trebui să-l acorde din momentul în care operațiunea specială a fost transformată în război asumat, dar nu doar de apărare și alungarea a inamicului de pe propriile teritorii, ci și de incursiune în teritoriul inamic rus. Pentru că, de la sprijinirea Ucrainei din considerente umanitare, s-a ajuns mult prea repede, și

blocuri, fluvial-maritime și teritoriale... Și care dintre ele va avea „drept de preempțiune” asupra unor infrastructuri din care ne vor fi îndepărtate, rând pe rând, parteneriatele comerciale ale intereselor noastre... Poate chiar pentru a pune în locul lor noile guri de foc ale războaielor economice de mâine... Și, curând poate, de alocare a întregii linii de coastă a țării...

Și nu, nu vor mai conta denumirile sub care ne vor fi fost acaparate, din justificări aparent economice, nu doar Dunărea și șenalele navigabile, ci, unul după altul, toate porturile noastre... Va mai conta poate doar când vom realiza că nu mai există nicăieri frântură de interes autohton, va mai conta în momentul în care ni se va decide ce fel de nave, sub ce pavilion și, mai ales, în numele căror altor poli de puteri economice vor mai putea acosta la danele „noastre”... Suntem absenți astăzi de la configurarea pe decenii a unor mecanisme comerciale ale unei zone ce ne este luată de sub dreptul nostru de decizie...

Din nou, aceeași repetabila prosteală...

Petre
Jipa

Scriitorul și bunul meu prieten Alexandru Petria, scrie într-un articol ceva care m-a invitat la reflexie: „Am fost și eu fraier, orbit de discursurile liberalismului fără limite după 1989. Mi-e rușine de anumite articole, în care pledam pentru privatizările în avânt, dar rușinea mea nu are cum să întoarcă răul la care am fost complice. Că mi s-au luat vălurile de pe ochi, e o bucurie care nu-mi șterge vina. Sigur, am circumstanțe atenuante, la ieșirea din comunism aveam douăzeci și ceva de ani, eram idealist, credeam că organizarea capitalistă e cea mai fericită, o culme a democrației, a moralei, fagure al fericirii. Ce prost! Pornind de la exemplul personal, cu amară luciditate, nu mă feresc să zic că intelectualii cu vizibilitate publică sunt cele mai periculoase lighioane în corpul unei națiuni. Găsesc justificare pentru orice aberație, care pulsează valențele monstruoșității în logica omului de rând.”

Clar că și eu am crezut același lucru, credeam că mergem spre progres și cultură, credeam în viitorul nostru. Apoi au apărut aceste „mici lighioane în corpul națiunii” care ne-au sucit mințile. Multe ziare din lume au reluat povestea lui Francois Bonivard. El a fost un călugăr și istoric elvețian din secolul al XVI-lea. El este cunoscut în special pentru rolul său în istoria Genevei și pentru că a fost închis în Castelul Chillon de pe malul Lacului Geneva. Bonivard a fost un susținător al Reformei Protestante și s-a implicat în mișcarea de eliberare a Genevei de sub dominația Ducelui de Savoia. În anul 1530, el a fost capturat de trupele ducelui și închis în Castelul Chillon timp de șase ani. Destul de curând, Bonivard a devenit un simbol al luptei pentru libertate și a stârnit interesul multor scriitori și poeți. Poemul „Prizonierul de la Chillon” al poetului englez Lord Byron a fost inspirat de povestea lui Bonivard.

În volumul Cronicile de la Geneva, Bonivard spune: „Când ciuma bubonică a lovit Geneva în 1530, totul era pregătit. Au deschis chiar și un spital întreg pentru victimele ciumei. Cu doctori, paramedici și asistente. Comercianții au contribuit, magistratul dădea granturi în fiecare lună. Pacienții dădeau mereu bani, iar dacă unul dintre ei murea singur, toate bunurile mergeau la spital. Dar apoi s-a produs un

dezastru: ciuma se stinge, în timp ce subvențiile depindeau de numărul pacienților. Nu se pune problema de bine și rău pentru personalul spitalului din Geneva în 1530. Dacă ciuma produce bani, atunci ciuma e bună. Apoi doctorii s-au organizat. La început, doar otrăveau pacienții pentru a ridica statisticele mortalității, dar și-au dat seama repede că statisticile nu trebuie să fie doar despre mortalitate, ci despre mortalitate de ciumă. Așa că au început să taie bubele de pe corpurile morților, să le usuce, să le macine într-un mortar și să le dea altor pacienți ca medicament. Apoi au început să ștergă praful de haine, batiste și jartiere. Dar cumva ciuma a continuat să se diminueze. Aparent, buboi uscați nu au funcționat bine. Doctorii au mers în oraș și au împrăștiat praf bubonic pe mânerile ușilor noaptea, selectând acele case unde ar putea apoi profita. Așa cum a scris un martor ocular despre aceste evenimente, „acesta a rămas ascuns ceva timp, dar diavolul este mai preocupat de creșterea numărului de păcate decât de ascunderea lor”.

Pe scurt, unul dintre doctori a devenit atât de obraznic și leneș încât a decis să nu cutreiere orașul noaptea, ci pur și simplu a aruncat un ghem de praf în mulțime în timpul zilei. Duhoarea s-a ridicat la cer și una dintre fete, care din întâmplare ieșise recent din acel spital, a descoperit ce era acel miros. Doctorul a fost legat și pus pe mâinile bune ale unor „meșteșugari competenți”. Au încercat să obțină cât mai multe informații de la el.

Cu toate acestea, execuția a durat câteva zile. Hipocrații ingenioși erau legați de stâlpi în căruțe și cărați prin oraș. La fiecare intersecție călăii foloseau clești roșii închinși pentru a rupe bucăți de carne. Ei au fost apoi duși în piața publică, decapitați și tăiați, iar piesele au fost duse în toate districtele din Geneva. Singura excepție a fost fiul directorului spitalului, care nu a luat parte la proces dar a ieșit la iveală că știe să facă poțiuni și cum să prepare pulberea fără teamă de contaminare. El a fost pur și simplu decapitat „pentru a preveni răspândirea răului” (François Bonivard, Cronicile de la Geneva, volumul al doilea, paginile 395 – 402).

Istoria se repetă, doar noi am rămas repetenți!

Băncile o duc din ce în ce mai bine în România...

Gheorghe
Pipera

În primele șase luni ale anului 2023, băncile au făcut șapte miliarde de lei profit, cu 40 la sută mai mult decât în primele șase luni ale anului 2022. Ziarul financiar de azi zice că minunea e „după creșterea dobânzilor”. Culmea e că același Ziar financiar spunea acum câteva săptămâni că sistemul bancar are lichidități nefolosite de peste 22 de miliarde de

lizarea în reclama și publicitate și materializarea în contracte de către bănci a practicilor comerciale incorecte, cum ar fi acțiunile și omisiunile înșelătoare sau practicile agresive: art.4 și art 6-8 din Legea practicilor comerciale incorecte nr.363/2007; de altfel, înșelăciunea în contracte este faptă penală, conform art. 244 Cod penal; - punerea pe piață și comercializarea de produse cu defecte sau riscante: Legea nr.240/2004 privind răspunderea comercianților

cundeau realitatea plății prioritare și aproape integrale a dobânzilor pe primii zece ani ai creditului, fără ca „principalul” să fie diminuat. Debitorii au achitat peste zece ani dobânzi maxime și aproape deloc rate din „principal”, fiind în situația celui care a achitat biletul, dar autobuzul a plecat din stație exact înainte ca pasagerul să ajungă. Câteva bănci au contestat amenzi și ordinele de încetare a acestor practici înșelătoare și au obținut suspendarea (nu și anu-

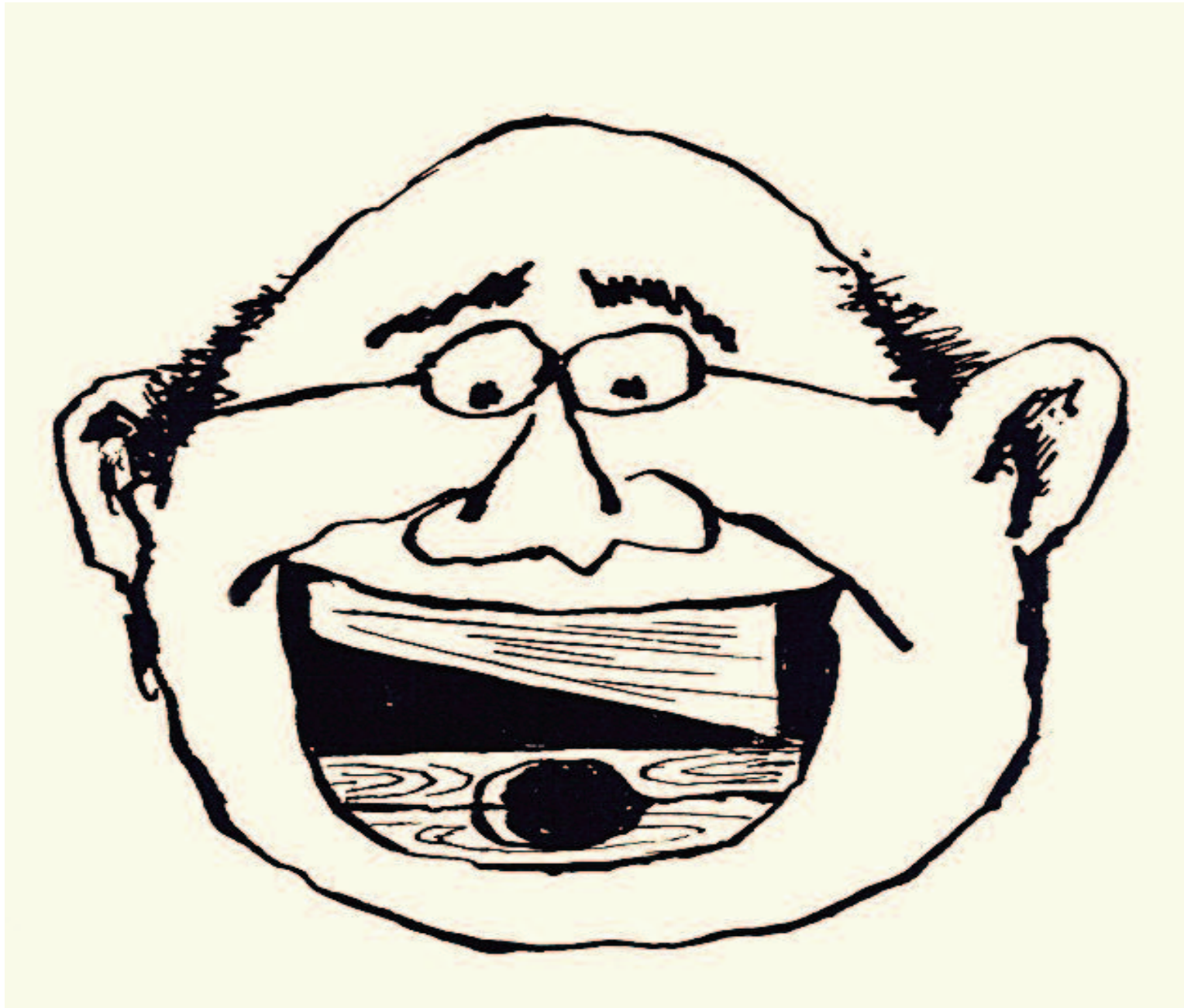
marketing pentru bănci care determină volume mari de vânzări și profituri pe măsură. Influenceri. ONG-uri. Politicieni care emit panseuri și proiecte de legi de susținere necondiționată a băncilor delincvente, inclusiv de legalizare a faptelor ilicite și de dezin-criminare a faptelor penale. O bancă centrală trans-avocat de bănci (adică, o autoritate control și supraveghere a băncilor care se identifică drept avocat din oficiu al băncilor). Universități și universitari

pretinde timp și răbdare). În plus, instigatorul poate fi tras la răspundere politică sau morală, ceea ce nu prea mai există în România de azi. În plin tsunami de imunități, impunități, dezincriminări și amnistii pentru fapte grave, cine mai are timp de răsăunderi politice și morale?

Ăsta e discursul, cu ăsta se defilează... În schimb, când instituții publice se transformă în agenți comerciali, avocați din oficiu sau traficanti de influență ai băncilor, asta da, e infrațiune. E conflict de interese și uzurpare de calități oficiale.

În combaterea acestui fenomen, singura tactică utilizabilă este cea prezentă chiar în Biblie. Este tactica ispășirii pentru vina colectivă prin alegerea unui țap ispășitor. Nimeni nu știe CINE va fi fost țapul ispășitor, de aceea ORICINE poate fi țapul ispășitor. În acest caz, căutarea țapului este simplificată: cam știm din cine se compune grupul celor cu prihană. Prin efect de disuasiune, asemenea fapte vor fi prevenite în viitor. Prin efect de persuasiune, asemenea fapte vor ieși la iveală ca urmare a modei „șoptitorilor” (whistle-blowers) și a „ciripitorilor” (tweeters).

P.S.: *s-au pus în circulație contracte de credite ipotecare pe zeci de ani care s-au dovedit a fi un fel de poker financiar – este cazul contractelor în franci elvețieni, unde plățile s-au dublat de pe un an pe altul, precum și al creditelor în lei cu dobânda calculată pe bază de Robor, care s-a triplat anul trecut, în mai puțin de zece luni; **au existat credite ipotecare pentru care consumatorii au primit și credite de nevoi personale, pentru a achita avansul la creditele ipotecare.

lei, care bălesc la BNR, cu o dobândă de șase la sută (asta în condițiile în care dobânda de referință este de șapte la sută, iar inflația este de zece procente, la oficial ...). În timp ce statul se afundă în gaura bugetară, iar jumătate din populație este la limita sărăciei (printre altele, și pentru că li s-au triplat ratele anul trecut), băncile prosperă. Un comerț legitim merită să prospere și să facă profit (poate că se văd și niște plăți la buget, cu titlu de impozit pe profit și impozit pe dividene, cine știe...)

Cu toate acestea, conform legii, sunt interzise: -inserarea și utilizarea de clauze abuzive în contractele de credit: art. 1 alin.2 din Legea clauzelor abuzive nr.193/2000; -uti-

lizarea în reclama și publicitate și materializarea în contracte de către bănci a practicilor comerciale incorecte și Codul consumului.

În decursul ultimilor 13 ani s-a demonstrat cu asupra de măsură că băncile au practicat clauze abuzive în contractele cu consumatorii. Sunt mii de decizii judecătorești care constată acest fenomen.

De asemenea, sunt mii de controale ale ANPC care au dus la constatarea și sancționarea contravențională a acestor abuzuri ale băncilor. În privința incorectitudinii comerciale a băncilor, sunt probe irefutabile ale practicilor lor înșelătoare în raporturile juridice și economice cu consumatorii. Cel mai recent exemplu este cel privitor la un număr de 19 bănci care au practicat prestidigitația ratelor lunare aparent egale, dar care as-

larea), dar faptele sunt încă acolo. Mult mai clar este cazul #raiffeisenleaks, unde ANPC și justiția au dispus ca banca să restituie clienților înșelați toate sumele încasate nedatorat. Până acum, banca se „laudă” că a restituit 23 de milioane de euro, dar suma reală depășește 75 de milioane. În fine, băncile au vândut consumatorilor produse cu defecte* și produse riscante**.

Este evident că, în ultimii 13 ani, inclusiv în plandemie, băncile au făcut profituri din activități ilegale. Cel puțin unele dintre ele. Acesta este un comerț ilegal care nu merită laude și onoruri și, cu atât mai puțin, nu merită susținere din partea statului și a mass media. Cu toate acestea, există peste tot agenți de

(sau preținși membri ai comunității academice). Servicii secrete. Sistem judiciar. O întregă presă miluită care trăiește de pe urma „sponsorizărilor” oferite de bănci.

Pe vremea vechiului Cod penal comunist de la 1969 (abrogat în 2009), instigarea publică la încălcarea legii era considerată infrațiune – a se vedea art. 324 din fostul Cod penal. Dar azi, acest text nu mai există. În actual art. 368 Cod penal s-a menținut caracterul penal al instigării publice la săvârșirea de infrațiuni. Autorul instigării publice la încălcarea legii de către bănci poate fi acum pus doar să acopere prejudiciile cauzate (numai că delictul civil trebuie constat de instanță, ceea ce costă și

Poliția, vinovatul de serviciu pentru corupția unui stat întreg!...

Diana Maria
Brăgaru

Ca de obicei, nu doar presa, ci și opinia publică, desemnează poliția drept vinovat principal în cazul tragediei care a avut loc, când o beizadea cu creierul prăjit de atâtea droguri a omorât doi tineri și a rănit grav încă trei. Pentru că știm cu toții de ce polițiștii care l-au oprit cu repetiție în trafic nu l-au reținut! E secretul lui Polichinelle! Pentru că, la fel, știm cu toții că oalele se vor sparge strict în capetele polițiștilor care l-au lăsat liber!

Mi se pare cel puțin curios cum oamenilor le

din această situație?! Efectivele specializate ale Poliției au devenit din ce în ce mai reduse numeric. Polițiști cu experiență în sistem, oameni care și-au iubit și își iubesc meseria reclamă de ani de zile faptul că nu sunt lăsați să își facă datoria. Că adevăratele școli de poliție s-au închis, că nu mai există destui oameni cel puțin suficient pregătiți. Că au ajuns să fie angajați în poliție oameni de pe stradă, fără pregătire de specialitate. Că dotările lasă de dorit. Că factorul politic pune presiune pe polițistul care încearcă să își facă meseria.

Că munca polițistului ajunge să fie

vern, partid după partid și coaliție după coaliție, Legislativ după Legislativ, politicienii români au avut „grijă” de Poliția Română, în sensul că, de atâtea „grijă” pentru siguranța cetățeanului român și grijă pentru respectarea legii, Poliția Română are un deficit de personal de circa 30 la sută în acest moment.

Despre dotări și instruktaj de specialitate, ce să mai vorbim?! Am văzut cu toții cum arată secțiile de Poliție.

Am văzut cu toții cele două containere lipite din Vama Veche care servesc drept loc de muncă polițistului care trebuie să oprească traficul de droguri

informațiile potrivit cărora, extrem de multe cazuri instrumentate de DIICOT pe baza muncii polițiștilor, ajung la NUP și la lăsarea infractorilor liberi, la ce ne putem gândi?! Înainte de a-i acuza pe polițiști, să ne amintim de câte ori am auzit cu propriile urechi celebrele expresii „Bă, știi cine sunt eu?! Te dau afară din poliție, bă, sclavule!”... Să ne amintim de cazurile polițiștilor care nu doar că au fost zburăți din sistem precum niște măsele stricate – în cel mai bun caz – când au refuzat ordinele care însemnau, de facto, eludarea legii. Pentru că știm foarte bine că nu puțini polițiști s-au „bucurat” și de

noștri aleși, cei aproape 600 de parlamentari care se îngheșue să fie activi numai când este vorba despre acordarea de beneficii strict pentru ilustrele lor persoane și până când Executivul nu va acorda dreptul poliției române să procedeze precum procedează, de exemplu, poliția americană, până când nu vor exista bani pentru formarea și dotarea poliției și până când nu vor înceta să trateze polițiștii drept câinii lor personali de pază și protecție, vor exista în continuare și trafic de droguri, și trafic de influență, și trafic de carne vie, și infractori, și ucigași în libertate!

Dotăți poliția,

scapă din vedere câteva aspecte foarte importante când este vorba despre aplicarea legii în România. Concentrați pe banii părinților și pe legăturile acestora cu ceea ce pare o mafie generalizată, inclusiv jurnaliștii cu pretenții se duc după o fentă extrem de păguboasă pentru societate.

Se vorbește mult prea puțin despre Poliție, în sensul că de 33 de ani, instituția poliției române a fost un fel de Cenușăreasă în aparatul administrativ.

Descentralizată și recentralizată, centrată și descentrată, Poliția Romană a fost ținută parcă voit la un nivel care face orice om întreg la cap să se întrebe cine are de câștigat

tratată cu sictir, că după ce depun eforturi considerabile pentru soluționarea unor cazuri, se trezesc că dosarele ajung să putrezească prin sertarele procurorilor sau prin întâmplări inexplicabile, demne de Dosarele X, tot felul de infractori primesc NUP de la magistrați! Infractori care, apoi, îl scuipă în cap pe polițistul care îi cunoaște vinovăția!

Lipsa de respect de care se „bucură” polițistul român nu vine doar de la cetățenii care se simt îndreptățiți să înjure ofițerul, ba chiar să îl împingă, să îl lovească și să îl amenințe direct! Nu, lipsa de respect și desconsiderarea instituției Poliției vine de la cel mai înalt nivel! Guvern după gu-

și infracționalitatea. Am văzut cu toții ce dotări are la dispoziție polițistul care trebuie să își facă meseria într-o zonă în care traficul de droguri este în floare: un singur aparat drug test, închis într-un birou, pentru o arie unde traficul de stupefiante înflorește! Ce fel de muncă antidrog pot face polițiștii cu așa „dotări”?! Cu două-trei aparate drugtest per județ, cum vrem noi să fie prinși șoferii drogați la volan? Coroborată cu informația potrivit căreia degetele de la o mână sunt mai multe decât numărul de ofițeri antidrog per județ, ne putem oare aștepta ca traficul de droguri să poată fi ținut sub control?!

Coroborand și

fabricarea unor dosare penale când au deranjat interesele vreunui potențat sau altuia!

Polițistului de rând a ajuns să îi fie teamă, efectiv, nu doar că își pierde serviciul, ci și că i se vor atârna tinichele de coadă dacă nu se va supune și nu va închide ochii în fața încălcării legii în momentul în care este atenționat că un „protejat” trebuie să fie lăsat să facă ce vrea! Până când polițiștii nu vor avea parte și de formare profesională, și de instrumentele fizice, și de un cadru legal care să le permită să își facă meseria ca la carte, aruncarea pisicii moarte exclusiv în curtea poliției este nu doar ridicolă, ci și nesimțită!

Până când distinșii

Ucraina – un măr otrăvit pe taraba acordurilor agroindustriale ale Uniunii Europene; și, evident, și cele ale României...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu blufază... Doar că nu o să dea în judecată Polonia sau Slovacia, cu atât mai puțin UE în întregul ei, ci, probabil, va începe cu noi... Își va impune pretențiile prin noi... Pentru că, de peste trei decenii deja, România a fost folosită doar pe post de minge între unii și alții, ultimii doi ani demonstrând cu prisosință că, și cu dreptatea de partea noastră, tot pe blaturile unora suntem sortiți a fi puși... Și nu întotdeauna a fost vorba doar pe aranjamentele „celor mari” (ce-i drept, o constantă a „democrației” noastre)... Acum însă am ajuns bătaie în vânt pentru oricine... Inclusiv pentru Ucraina... Și chiar dacă este tot mai clar că Ucraina vrea să-și rezolve disputele cu UE, și cu țările cu adevărat vocale ale Europei, prin târârea noastră în procese comerciale (prin care să puncteze regulile jocurilor de mâine; economice dar, în fapt, de impunere teritorial-economică!), noi așteptăm cu resemnare acțiunile Kievului. În loc să pregătim echipe de specialiști în drept, în loc să ne facem lecțiile pentru fiecare virgulă din acordul de liber schimb dintre UE și Ucraina, din 2014 (un acord de asociere cu titlu provizoriu), care va fi folosit ca principal mecanism de acuzare a noastră, noi așteptăm poziția Europei... Eventual să decidă ea, să facă ea demersurile necesare, nu?!... Deși știm bine că UE va fi prima care ne va vinde, care

ne va sacrifica pentru a-și conserva miezul intereselor sale...

Recenta amenințare a Kievului, vizând târârea noastră în procese comerciale internaționale din cauza restricțiilor legate de cereale (și nu numai!), ar fi trebuit, dară, să-și găsească o acțiune de interpelare corespunzătoare din partea noastră. Ca țară vizată de obrăznicia amenințării cu ducerea noastră în fața unor instanțe comerciale... Dar, guvernării tac, pentru că biletele de papagal (prezidențial!) pe care le-au primit de la nivel înalt sunt, de fapt, iscăliturile de vânzare ale intereselor noastre, de umilire și terfelire exemplară... Sigur, Ucraina își poate asuma ce demersuri vrea... Dar asta nu înseamnă că noi trebuie să stăm pe post de cârpe de șters... Iar semnalul că Ucraina se va răfui cu noi, din cauza unei eventuale prelungiri de către UE a restricțiilor legate de tranzitul de cereale (care sufocă și piața românească, dar care a început să se transforme în grămezi aproape mucegăite și în producțiile altor state europene) a fost dat și prin „lista prietenilor” gratulați de către Kiev la celebrarea zilei sale de (ne)independență... Când nu ne-a adresat nici măcar un cuvânt de mulțumire pentru eforturile făcute, ignorându-ne dar și continuând politicilor sale anti-românești...

Ucraina dă dară cu pumnul în masa la care a fost primită, răstoarnă blidele din care a fost invitată să-și ostenească setea și foamea produse de război, nu să le ia

de pe masă pe post de măsură a banilor pe vrea a-i produce pentru un „necesar” ce nu are nici o legătură cu nevoile stringente ale unei țări aflate în război, pentru că vrea să intre în UE, cu pretențiile ei, nu cu o eventuală agendă de aderare... O agendă-parcurs în care să i se bifeze ce are de îndreptat înainte de a fi membră a uniunii, de la respectarea drepturilor minorităților până la ajustarea pieței sale de producție agroalimentară pentru a nu deveni un risc de supraproducție pentru interesele altor state ale Europei. Țări ce și-au negociat la sânge, și cu renunțări uriașe la nivel de producție, drepturile agroindustriale în cadrul Uniunii Europene.

Ucraina vrea să intre în UE cu piețele de desfacere și cantitățile de produse și mărfuri pe care vrea ea să le vândă, nu cele pe care UE le poate accepta pentru a menține un echilibru de producție și de desfacere oricum deja foarte fragil. Și nu întâmplător ne-a ales pe noi ca țintă în procesul de impunere a pretențiilor ei la nivel european! Pentru că, dacă ne va duce în fața tribunalelor comerciale (pentru problemele pe care le are, de fapt, cu UE), știe că nu va avea cine să ne reprezinte, cine să-i pună pumnul în botul atât de agresiv... Pentru că lupta sa pe actele economice, și presupusele drepturi de producție date de acorduri ce vor fi trase de fiecare virgulă, va fi mult mai ușoară cu noi decât cu acele țări ce ar face orice pentru a-și apăra interesele naționale,

imaginea, prestața... Căci, Ucraina își permite să fie atât de nesimțită doar cu noi, oricare alt stat european putând să-i transforme navele cerealiere în niște „rostokuri” pe care să-și întindă, eventual, pavoazul de nesimțire. Nu să fie lăsată să pângărească tot ce atinge, așa cum face cu noi, la noi...

Și nu, UE nu va veni să ne reprezinte pe noi într-un eventual proces de presupusă încălcare de către noi (!) a acordului de liber schimb dintre Europa și Ucraina (2014), prin refuzul de a da drumul la maxim nu doar la vana cerealelor, ci atâtor și atâtor alte alimente ce ne-au invadat deja piața noastră agrară, transformând-o într-un lohn de ambalarea a cerealelor, a uleiurilor, a zahărului din Ucraina. De vânzare sub brandul „produs tradițional românesc” a unor produse ce ne periclitează securitatea alimentară viitoare...

Și poate nu atât cerealele sunt elementul central vizat, acestea fiind folosite pentru impunerea unor politici de forță, ci vizarea de către Ucraina a liberalizării prezenței în Europa a altor categorii de mărfuri ale sale din acest acord. Un acord, provizoriu, dar și atacabil, dar nu de către specialiștii noștri analfabeți funcționari, și nu doar la nivel de înțelegere a normelor contractual-juridice dintr-un act demontabil în esență prin faptul că în acel acord au fost prevăzute 114 instituții din Ucraina care să garanteze conformitatea produselor, organizații susceptibil a nu-și

mai putea îndeplini astăzi obligațiile în condițiile unei țări în război, nu?! Obligații legate de prevenirea răspândirii bolilor animalelor, prevenirea răspândirii dăunătorilor și supravegherea regimurilor de carantină impuse de focarele de boli (inclusiv boli produse de poluarea chimică de război).

Cerealele, zahărul, uleiurile sunt astfel doar un mod de distragere a atenției de la faptul că, din acest an, ar urma să se elimine alte restricții ale limitelor cantitative de export de către Ucraina, pentru mărfuri precum îngrășămintele și produsele din aluminiu (și poate vom înțelege acum și cine a coordonat desființarea acestor industrii în România) dar și autoturisme și autovehicule generale. Mai mult, în cazul unor produse agroalimentare care au beneficiat deja de o primă etapă de reducere a tarifelor (prin anularea taxelor vamale de import din Ucraina), urmează a fi aplicate alte „ajustări” în interesul economic al Kievului, fiind vizate reduceri din prețurile și tarifele agroalimentare pentru mărfuri precum produsele lactate, ouăle, zahărul, uleiurile și grăsimile animale (reduceri cu 20-60 la sută), zaharuri, carne de pasăre și carne de porc, cu scutiri integrale ale taxelor vamale. Ceea ce va genera prețuri de vânzare de dumping cărora producătorii din Europa, inclusiv din România, nu le vor mai putea face față...

Nici nu va mai conta dacă ne vaccinează cu fel și fel... Vom fi oricum în graficul Noii Ordini!

Maria Diana
Brăgaru

Zic unii: „Să nu permitem testarea antidrog a copiilor în școli, că e act medical pentru care trebuie consimțământ și drogații vor ajunge victimele bullyingului!”... Mă, la câte prostii le ies unora din tastaturi, ziceam că nu există posibilitatea să mă mai mire nimic, dar așa gogomănie trebuie nu doar menționată, ci sancționată la sânge! Mă, voi aștia care nu vreți drug test în școli, mă, voi nu ați văzut în viața-viețișoarelor voastre nici cum arată un drogat în sevraj, nici victimele sfârtecate ale unui accident rutier, nici creieri împrăștiți, nici trupuri ciopârțite, nici oameni înjunghiați, nici măcar bălți de sânge sau organe umane cu care dracul a desenat iadul pe pământ nu ați văzut! Știți ce culoare are carnea de om?! Ați văzut oase de om dezgolite de

mușchi, cu bucăți de piele mursecată atârând pe ele?! Nu ați văzut! Nu știți! Voi nu v-ați primit copiii să îi îngropați după ce le-ați pus organele cap la cap! Voi nu v-ați văzut mamele, tații, soții, soțiile, iubiiții, iubitele morți din cauza unui drogat! Cei mai mulți dintre voi nici

„benzodiazepină” nu puteți pronunța repede! Nici sa numiți trei medicamente care intra în această categorie nu puteți!

Eu vă doresc să nu vedeți niciodată lucruri de-astea! Că dacă va sună careva sa vă spună că v-a fost copilul înjunghiat sau

afle de unde își cumpără drogurile, să îi găsească pe dealeri și să îi bage la pârnaie pe viață! Că dacă îi bagă la răcoare pe copiii drogați mai au o șansă să trăiască și ei și să îi lase în viață și pe alții!

Voi nici nu știți cum se identifica și prind mării

la școală și ar fi fost strâns la mititica din timp, nu omora doi copii! Care sunteți împotriva testării pentru droguri în școli, spuneți-mi și vă trimit pozele cu bucățile copiilor aia morți la „2 Mai”! După ce le vedeți și după ce vă vomați toți rărunchii de oroare, vreau să văd câți dintre voi mai spuneți că nu vreți testarea pentru droguri în școli!

Dar știți ceva?! Nici nu contează. În maxim zece ani, cel puțin un sfert dintre copii vor consuma un drog sub o formă sau alta. Copiii care sunt azi consumatori vor fi deja dependenți. Mulți dintre ei vor muri ori de supradoză, ori ca vor fi victime ale drogaților. Violenta cauzată de consumul de droguri va fi în creștere. Nici nu va mai conta dacă ne vaccinează cu fel și fel... Vom fi oricum în graficul Noii Ordini!

nu puteți recunoaște o persoană aflată sub influența halucinogenelor! Dacă aveți sub nas un borcan cu marijuana și unul cu sovârf, nu sunteți capabili să faceți diferența, mă! Dacă vedeți o bucată de hașiș ziceți că e ceară epilatorie! Nici

omorât de către un coleg de școală drogat, vă sar prostiile din cap instant! Da, mă! Să îi testeze. Să le facă dosare penale, să îi bage la bulău și dacă sunt drogați și dacă au fie și 0.01 grame de droguri la ei! Să îi bage forțat la dezintoxicare, să

traficantii de droguri, mă! Voi credeți că drogurile intra în țară numai prin vămi! Voi credeți ca antidrogul dă în bobi ca să îi prindă pe traficanții și dealeri! Voi nu știți pe ce lume trăiți?! Că dacă drogatul de la „2 Mai” ar fi fost testat de când era